

LBRIS

We know
books

DIANA T. REIJERS

ANA

LETRAS
Promovám autorii románů

Cuprins

Prefață	9
ANA.....	11
TOM.....	28
DAN.....	48
DAMIAN	93
ARIS	128
TIMEEA.....	139

LIBRIS We know books

Sucesiunea întâmplărilor oferă o imagine amplă a vieții, precum și autenticitatea relatării. Povestea pe care scriitoarea Diana Reijers o prezintă este, de fapt, un decupaj existențial, în care eroii trăiesc experiențe sufletești esențiale, care le marchează viața cu bucurii și tristeți.

Există un conflict exterior care gravitează eroina. Ana este o luptătoare. Trece demna peste orice situație. Elementele biografice luminează forța interioară, susținută de mama ei, care a crescut-o oferindu-se ca model de viață.

Timeea este opusul Anei. Trăiește în vârtoare, se lasă pradă tentațiilor și viciilor, nesăbuiței și imprudenței.

Toate celelalte personaje cărora scriitoarea le dedică capitole distinctiv, Tom, Dan, Damian, Aris și Timeea, vor avea un rol esențial în viața Anei.

Stilul este sobru, fără zorzoane stilistice, oferind veridicitate întâmplărilor, o lectură necesară, o poveste de viață autentică.”

ANA

Deschise ochii și încercă să se miște, însă imediat simți o durere ascuțită în abdomen și se opri. Era liniște în încăperea albă cu ferestre mari și multe, dar, undeva în clădire, se auzeau zgomote de uși și voci.

Tresări când ușa încăperii se deschise și o femeie micuță și plinuță, îmbrăcată în alb, intră grăbită.

— Bună dimineața, spuse ea și se repezi la ferestre să dea perdelele la o parte și să le deschidă.

Aerul curat și proaspăt de dimineață invadează încăperea.

Femeia dispăru la fel de brusc cum apăruse.

Ana inhală cu nesaț aerul cu miros de iasomie și urmări particulele minuscule de praf cum pluteau în razele soarelui. Se auzea sirena unei ambulanțe apropiindu-se și îi era tot mai clar că se afla într-un spital, dar nu-și amintea cum ajunsese acolo. Se simți obosită și închise ochii. Pentru puțin timp însă, pentru că ușa se deschise din nou și își făcură apariția patru persoane în halate albe care s-au apropiat de patul ei, doi bărbați și două femei. Una dintre ele era

cea care o vizitase mai devreme. Bărbatul mai în vârstă luă o foaie de hârtie din cutia de la capătul patului și, după ce citi ce era scris pe ea, începu să vorbească pe un ton jos cu ceilalți. Ana nu încercă să-i înțeleagă, dar îi studie pe rând. Cel care vorbea era înalt, puțin adus de spate, iar fața îi era brăzdată de riduri profunde. Părul cărunt era dat pe spate. Bărbatul mai tânăr era ceva mai scund, cu părul vâlvoi și ochi curioși. Una dintre femei era tânără, suplă și avea părul prins într-un coc impecabil. Cealaltă, pe care Ana o mai văzuse, avea părul ascuns sub o bonetă, iar prezența ei radia de sănătate și optimism.

Doctorul în vârstă se apropie de ea, se prezentă și o întrebă cum se simte. Apoi:

— Vă amintiți cum ați ajuns aici?

Ea dădu din cap în semn că nu.

El arătă spre cel tânăr și spuse:

— Doctorul Simon era de gardă când ați fost adusă la spital. Ați avut un accident aseară.

Așteptă câteva secunde reacția ei, apoi zise:

— Aveți câteva fracturi și leziuni, dar sunteți în afara oricărui pericol.

El îi privi pe ceilalți, apoi, din nou, pe ea.

— Din păcate, ați pierdut sarcina.

Ana îl privi, dar nu avu nicio reacție. După alte câteva minute de discuții și indicații date de doctorul în vârstă și o privire lungă și gândită aruncată asupra ei, au plecat cu toții.

Restul dimineții a fost un „du-te-vino” în salonul ei: femeia de serviciu a dat cu mopul rapid, fără să ajungă și prin colțurile încăperii, apoi i s-a adus mâncarea și a apărut și asistenta, figura familiară de-acum.

— Eu sunt Mia, asistenta medicală. Dr. Morar, cel cărunt, e șeful secției. Dr. Simon, cel tânăr, a avut grijă de tine după ce ai fost adusă la spital, iar cea tânără e protejata dlui Morar. E ambițioasă și hotărâtă să-i calce pe urme.

Vorbăria ei continua fără întrerupere, tot timpul în care îi luase sânge pentru analize. Apoi o ridică puțin pe Ana, îi aranjă perna la spate și îi puse-n poală tava cu mâncare. Ana se simți amețită și se uită în farfurie. Nu o tenta nimic. Dădu din cap și împinse tava. Ca și când se aștepta la asta, Mia luă tava, dispăru câteva minute și se întoarse cu o perfuzie pe care o agăță în stativul de lângă pat. Spuse pe un ton sfâtos:

— Trebuie să te hrănim cumva.

Apoi se făcu nevăzută.

Rămasă singură, Ana începu să proceseze informațiile primite. Ultima imagine din mintea ei era cu ea și cu Tom, pe motocicletă. Tresări, nu știa nimic de Tom. Își aminti încet-încet cum ieșise în oraș cu el, cât era de fericită și cum încercase să-i spună de sarcină. Nu apucase însă pentru că Alex și prietena lui își făcuseră apariția în restaurant, iar Tom îi invitase la masa lor. Alex și Tom erau colegi

și prieteni. Fusese o cină plăcută până la urmă, însă nu-și atinsese scopul.

Când Mia se întoarse să-i scoată perfuzia, Ana o întrebă dacă știa ceva de Tom. Asistenta nu-i răspunse imediat, dar fața ei trăda o veste proastă. Inima Anei se strânse. Cu ochii-n branulă și o voce joasă, Mia o anunță că prietenul ei s-a stins la locul accidentului. O privi cu milă, îi puse mâna pe braț și părăsi salonul.

Ana închise ochii și lacrimi fierbinți își făcură drum pe obraji ei palizi. Un oftat adânc ieși la iveală din piept și își șterse lacrimile exact în momentul în care mama ei intră în salon. Când o văzu însă, începu să plângă iarăși. Mama ei se repezi la ea și încercă să o îmbrățișeze. Ana ar fi vrut să o liniștească, să-i spună că plânge pentru Tom, nu din cauza durerii, dar nu reușea să se oprească din plâns. Mama o lăsă să se descarce și o mângâie ușor pe cap. După minute bune de plâns, Ana își potoli sughiturile și lacrimile și îi spuse mamei, cu o voce stinsă:

—Mamă, Tom a murit...

—Îmi pare rău, draga mea, îmi pare foarte rău... răspunse mama ei, după ce-i luă capul între palme și îi sărută fruntea.

*

Mama ei îl plăcuse mult pe Tom și îl tratase ca pe propriul copil. Era o femeie bună și blândă, care exista ca să dăruiască celor din jur cât putea din ce avea, mai ales dragoste.

Muncise foarte mult ca să-i ofere fiicei o viață cât de cât îndestulată, dar au fost zile în care ea mânca abia după ce o vedea

pe Ana că s-a săturat. Făcea curățenie în două locuri, pleca dimineața și se întorcea seara frântă. Se trezea foarte devreme ca să gătească pentru Ana, să aibă mâncare atunci când se întorcea de la școală. Ana a prins repede arta gătitului și curând își aștepta ea mama, acasă, cu mâncare caldă. Maria, mama ei, purta ani buni aceleași câteva bluze și tot atâtea fuste doar pentru ca fiica ei să-și permită rochițe cu care să nu se simtă mai prejos în fața colegelor de la școală. Ana vedea efortul mamei, îl aprecia și i-l întorcea înzecit, având grijă de casă și răsfațând-o cu tot ce putea.

Deși Maria nu era mama ei biologică, Ana nu-și putea imagina că ar putea-o iubi cineva mai mult decât o făcea ea. Femeia care îi era mamă de la o vârstă fragedă respira dragoste și grijă prin toți porii ei. Și nu numai pentru Ana, ci și pentru vecini, oameni ai străzii sau câini și pisici ai nimănu. Maria nu se plânsese niciodată de nimic, deși se descurcase greu singură, cu un copil. Începuse să muncească de foarte tânără pentru a se putea întreține. Fusese o femeie frumoasă, dar nu a găsit niciun bărbat cu care să-și împartă viața. Poate la vremea aceea, nimeni nu voia să-și ia responsabilitatea creșterii unui copil care nu era al lui, poate Maria era exigentă și nu ar fi adus în casă un bărbat care să nu o accepte pe deplin pe Ana sau poate nu a fost să fie. Spunea oricui o întreba că era prea ocupată și nu simțea lipsa unui bărbat. Dar erau momente când se simțea singură și tristă, momente în care prezența Anei nu era suficientă. Dar, umilă, își acceptă viața și o umplu cu și mai multă muncă.

Ana a aflat târziu că fusese adoptată. Mama ei biologică a fost sora Mariei, Ioana. Maria și Ioana au rămas orfane când Maria avea doar 16 ani, iar Ioana, 19. Când au murit părinții lor, la câteva luni

unul după altul, a trebuit să se descurce singure. Tatăl lor s-a îmbolnăvit primul. A început să tușească rău, îl auzeau noapte de noapte chinându-se. Nu mai putea mânca, slăbise foarte mult și ajunsese, dintr-un bărbat puternic, o umbră de om. Mama lor i-a fost alături, îngrijindu-l cu răbdare. Fetele îi simțeau îngrijorați, iar ele erau la fel. Tatăl lor se neglijase până în ultimul moment, având încredere în robustețea lui, dar s-a stins într-o noapte geroasă de decembrie. Mama lor, mult mai firavă, nu a făcut față bolii și oboselii acumulate și s-a dus și ea, după câteva săptămâni, cu sufletul împovărat de grija fetelor ei.

Zilele înmormântării lor au fost reci și posomorâte, preotului îi înghețaseră mâinile pe cruce, iar sătenilor, picioarele, dar fetele nu simțeau frigul, era înghețat destul sufletul lor. A fost greu când au realizat că sunt pe cont propriu, că puținii bani rămași de la părinți se vor duce repede și că vor trebui să găsească o cale de a merge mai departe. Restul iernii a trecut greu, dar cei din sat le-au ajutat mult cu cele necesare.

Ioana reușise să-și găsească de lucru și făcuse eforturi mari să o țină pe Maria la școală. Locuiau într-un sătuc de munte, iar Ioana mergea în fiecare zi cu un hârb de autobuz până în oraș, unde găsisse de lucru la o croitorie. Le mai ajutau și sătenii cu ce puteau și, pentru un timp, totul a fost bine. Maria mergea cu drag la școala iar Ioana se pricepea la croitorie și reușise să-și cumpere o mașină de cusut și astfel croia haine frumoase pentru ea și sora ei. Deși casa părinților era mică, iar grădina la fel de mică, reușiseră să încropească o grădiniță de legume, suficientă pentru ele, și să crească câteva găini care le dădeau ouă proaspete. În fața casei, flori colorate se

scăldau la soare, un câine flocos și serios păzea casa în lipsa lor, iar o pisică cu blăniță pestriță ținea șoarecii departe. Cu toate că dorul de părinți nu le părăsise niciodată, ele încercau să-l aline cum se pricepeau, cântând împreună cântece învățate de la mama lor sau gătind, din când în când, mâncarea preferată a tatălui.

Sarcina Ioanei a fost un șoc pentru Maria și pentru locuitorii satului. Într-o comunitate mică, cu principii creștine rigide și puternic înrădăcinate, o fată care rămânea însărcinată fără să fie căsătorită devenea imediat o paria, exclusă de societate și marginalizată. Preotul, care ar fi trebuit să-i fie aproape în astfel de momente, a blamat-o și a stigmatizat-o în fața sătenilor, dând-o exemplu negativ tinerilor din sat. Ioana și-a ascuns sarcina cât de mult a putut, dar în ziua în care nu a mai reușit, a înțeles că e pe cont propriu. Sătenii le-au întors spatele, iar ușa bisericii, la care mergeau în fiecare duminică, s-a închis pentru ele. Transformarea celor pe care-i cunoșteau de-o viață le-a îndurerat și le-a dezamăgit. Dar greutățile au început să vină când Ioana nu a mai putut să lucreze. Maria a învățat să croiască și împreună făceau haine simple pe care le vindeau prin satele învecinate. Vindeau și coșuri cu legume din grădina lor, dar au fost nevoite să meargă la oraș pentru că în sate aproape toată lumea avea grădini cu legume. Câștigau foarte puțini bani, dar se descurcau. Când a venit momentul să nască, două femei din sat, prietene cu mama lor, au ajutat-o pe Ioana.

Ana a venit pe lume puțin după miezul nopții, mică și slăbuță, dar hotărâtă să trăiască. Ioana nu a mai apucat să o țină în brațe, a închis ochii pentru totdeauna la scurt timp după ce s-a născut fiica ei. Maria privise neputincioasă totul și se uita îngrozită când la

chipul alb al Ioanei, când la fața roșie de plâns a copilului. Se simțea pierdută și speriată. Abia împlinise 18 ani.

Anii următori au fost grei pentru Maria, dar zâmbetul și drăgălășenia Anei au făcut să merite tot efortul. Ca să se poată întreține, iar Ana să nu ajungă la casa de copii, Maria a renunțat să continue studiile și a găsit de lucru la un magazin alimentar, într-un sat învecinat. Cât lipsea de acasă, Ana stătea la una dintre femeile care au ajutat la nașterea ei. Cu timpul, sătenii s-au mai înmuiat și au început să le ajute din nou, cu merinde, lemne de foc sau haine rămase mici altor copii. La urma urmei, nu era vina lor pentru situația în care se aflau. După ce preotul cel bătrân a murit, a venit un alt preot, ceva mai deschis la minte și suflet, și le-a încurajat să revină la biserică.

Când Ana a fost suficient de mare să meargă la școală, Maria a luat o decizie radicală. A vândut casa părintească și a cumpărat un apartament în oraș. Cu banii luați pe casă au găsit un apartament foarte mic într-o zonă industrială, sărăcăcioasă. Dar Maria s-a gândit că satul nu le oferea niciun viitor și Ana trebuia să se integreze în oraș cât mai repede. Anii au trecut, Ana și-a făcut prieteni, mergea la o școală aproape de casă și până seara, când ajungea mama ei acasă, ea își făcea temele, citea și se juca. Maria făcea curat la o firmă de arhitectură după-masa, iar dimineața, acasă la unul dintre arhitecții firmei. Când avea timp, Maria mai făcea un ban în plus reparând sau croind haine pentru ele sau pentru vecini. Începuse să aibă o clientelă fidelă și tot mai numeroasă printre locuitorii cartierului, care nu-și puteau permite nici ei haine din magazine, de multe ori prea scumpe pentru buzunarul lor.

Când a mai crescut, Ana i-a arătat mamei modele de rochițe văzute în magazinele din centrul orașului, pe care nu și le permitea. Dar mâna harnică și ageră a Mariei reușea să o croiască aproape ca pe cea din magazin. Ana era mândră de hainele ei, mai ales că multe dintre prietene îi laudau garderoba. Reușise să termine premiantă școala primară și intrase fără probleme la un liceu bun, în care colegii ei erau aproape toți din familii înstărite. Se integrase ușor, deși Ana simțise că niciodată nu o acceptaseră pe deplin în lumea lor. Poate că era condiția ei sau faptul că evita să-și ducă prietenele și colegele la ea acasă, după ce a văzut în ce conace locuiesc ele.

În liceu și-a făcut totuși o prietenă bună, pe Timeea, care era o fire introvertită și timidă. Părinții ei erau divorțați și acest lucru nu era privit cu ochi buni în societate. Ana a reușit să ajungă la sufletul ei și Timeea a lăsat-o să-i vadă tristețea și supărarea. Tatăl Timeei le-a părăsit pentru o femeie mai tânără decât mama ei, dar le-a lăsat casa și o avere frumoasă. Asta însă nu i-a alinat niciodată dorul de el. Anii de liceu le-au apropiat mult pe fete, însă nu și pe mamele lor. După ce a fost părăsită, mama Timeei a devenit rece și neglijentă cu ea și cu fiica ei. S-a retras din societate, fuma și bea mult. Așa că Timeea prefera să petreacă timp la Ana acasă. În ochii celor din jur, era o fată urâtică și ciudată, care nu-și găsea locul nicăieri. Dar Ana o vedea ca pe o ființă plâpândă și singură, care avea nevoie de o prietenă și simțise nevoia să fie ea acea prietenă.

Timeea era tăcută și retrasă la școală și acasă, însă în preajma Anei și Mariei devenea alt om. Își deschidea sufletul și i se luminau ochii când vorbea despre visele ei. Îi plăcea mult să deseneze și camera ei era plină de hârtii aruncate alandala pe care erau desenate